

Particular Aspects Regarding the Exercise of Parental Authority by other Relatives

Geanina MANCIU¹

Liviu-Bogdan CIUCA²

Abstract: The purpose of our scientific approach is to briefly present the conditions provided by law, which must be met in order for parental authority to be exercised by other relatives. Thus, the main aspects that the national judge scrupulously checks for the legal and thorough settlement of a civil case, which has as its object the legal situation of a minor, are advanced punctually. Firstly, the concept of parental authority and the rule in this matter are analyzed, i.e. the exercise of parental authority is carried out by parents together. Then, the study focuses on the interpretation of the provisions of art. 399 of the Civil Code which regulates one of the exceptional situations from the rule stated above, namely, the one in which the court orders that parental authority be exercised by a relative. At the same time, during the research, elements of judicial practice were exposed, and at the end, there are *de lege ferenda* proposals regarding the analysed matter.

Keywords: preliminary ruling procedure; refusal to refer; right to a fair trial; art. 267 TFEU; art. 6 (1) ECHR

1. Precizări preliminare

Exercitarea autorității părintești reprezintă un subiect de analiză complex și de actualitate, față de realitatea contemporană în care conceptul de familie a cunoscut noi interpretări, influențat printre altele și de migrația economică.

¹ Judge and PhD in Progress, Doctoral School of Socio-Human Sciences, Law field, within IOSUD - "Dunarea de Jos University" of Galati, Romania, Address: Str. Domneasca, 111, Galati 800201, Romania, Corresponding author: geanina.manciu@ugal.ro.

² Professor, PhD, "Dunarea de Jos University" of Galati, Faculty of Law and Administrative Sciences, Romania, Address: Str. Domneasca, 111, Galati 800201, Romania, E-mail: bogdan.ciuca@ugal.ro.

Copyright: © 2024 by the authors.
Open access publication under the terms and conditions of the
Creative Commons Attribution (CC BY) license
(<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

Ca atare, în prezent, dispozițiile Codului civil¹ prevăd faptul că autoritatea părintească poate fi exercitată diferit, de la caz la caz, și anume: de ambii părinți, de un singur părinte, de o rudă, de altă familie ori de altă persoană sau de o instituție de ocrotire.

În acest context subliniem că regula în materia exercitării autorității părintești este ca aceasta să fie asumată de părinți împreună. Iar, în mod excepțional autoritatea părintească este exercitată în mod exclusiv de un singur părinte sau de alte persoane.

Prin prezentul studiu nu avem aspirația să abordăm în mod exhaustiv tema exercitării autorității părintești de către alte rude, ci, de a reliefa de o manieră sintetică aspectele particulare ale acestei instituții juridice, situație în care instanța de judecată ajunge să stabilească plasamentul copilului în afara casei părintești.

2. Modalități de exercitare ale autorității părintești

Prealabil oricărei analize menționăm că autoritatea părintească este definită de legiuitorul român în cadrul art. 483 C.civ. ca fiind „ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și aparțin în mod egal ambilor părinți”. Cu alte cuvinte, în acord cu dispozițiile art. 261 C.civ. părinții sunt cei care poartă răspunderea creșterii și educării copilului lor minor. În același sens, art. 36 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului² reglementează că „ambii părinți sunt responsabili pentru creșterea copiilor lor”. În doctrină³ s-a emis judecata de valoare conform căreia ocrotirea minorului prin părinții săi constituie „modalitatea naturală și firească de protecție a copilului menită să asigure dezvoltarea deplină și armonioasă a personalității sale, precum și bunăstarea lui materială”.

Însă, există și situații particulare în care judecătorul pronunță o hotărâre în care stabilește ca o rudă să exercite autoritatea părintească în locul părinților⁴. Apreciem

¹ Legea nr. 287/2009 privind Codul civil publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 24 iulie 2009, modificată prin Legea nr. 71/2011 și rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427 din 17 iunie 2011 și în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 8 iulie 2011, cât și republicată în temeiul art. 218 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

² Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, cât și republicată în temeiul art. V din Legea nr. 257/2013 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 30 septembrie 2013, dându-se textelor o nouă numerotare;

³ A se vedea (Gavrilescu, 2011, p. 359)

⁴ Cu privire la o altă situație particulară prin care se asigură aplicarea principiului interesului superior al minorului, a se vedea modificările aduse Legii nr. 272/2004 cu privire la protecția

că o asemenea soluție este justificată în măsura în care prin acest mecanism se creează copilului un mediu sigur. Astfel, prin luarea acestui angajament de către o rudă nu se produce o ruptură a legăturii de familie. De cele mai multe ori, copilul avea rădăcinile în casa acestei persoane, care îl îngrijea deja de mai multă vreme și alături de care și-a creat o rutină zilnică.

Se poate observa că în cuprinsul art. 405 C.civ. este definită noțiunea de rudenie în următorii termeni: alin. (1) „*Rudenia firească este legătura bazată pe descendența unei persoane dintr-o altă persoană sau pe faptul că mai multe persoane au un ascendent comun*”, iar alin. (2) „*Rudenia civilă este legătura rezultată din adopția încheiată în condițiile prevăzute de lege*”.

În practica judecătorească recentă, ruda ce își exprimă consimțământul de a fi titulara exercitiului autorității părintești cu privire la copil este de cele mai multe ori fie bunica, fie mătușa minorului.

2.1. Regula exercitării autorității părintești de părinți împreună

Ținem să facem precizarea că odată cu apariția divorțului se pune problema menținerii sau schimbării persoanei ori persoanelor ce vor fi responsabile în viitor de luarea tuturor măsurilor privitoare la minor, pentru ca acesta să crească sănătos și educat.

Astfel, legiuitorul a stabilit în art. 397 C.civ. regula în materie, respectiv, că „*după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți, afară de cazul în care instanța decide altfel*”.

În legătură cu acest aspect, suntem de acord cu opinia exprimată de doctrină¹ conform căreia „*exercitarea în comun a autorității părintești presupune codecizie și, după caz, cogestiune, adică acordul ambilor părinți pentru toate actele juridice încheiate în exercitarea autorității părintești*”. Alți autori² au adăugat faptul că regula exercitării autorității părintești în comun de părinți împreună se află în corelație directă cu principiul „*egalității în drepturi dintre bărbat și femeie, precum și a nevoii copilului de a fi crescut și educat de ambii părinți*”. Ca atare, opinăm că este necesar ca între părinți să

și promovarea drepturilor copilului, prin cadrul normativ al Hotărârii de Guvern nr. 691/2015 privind Procedura de monitorizare a modului de creștere și îngrijire a copilului cu părinți plecați la muncă în străinătate și a serviciilor de care aceștia pot beneficia. În acest sens, s-a instituit procedura de delegare a autorității părintești de către părinții care urmează să plece la muncă în străinătate, dezideratul fiind realizarea unei optime politici sociale de protecție în materia relațiilor de familie în care sunt implicați și copiii minori. Pentru detalii, a se vedea studiul autorilor (Costache, Cornea & Daghie, December 2021, pp. 258-266).

¹ A se vedea (Avram, 2022, p. 426)

² A se vedea (Lupașcu, Crăciunescu, 2021, p. 567)

existe o bună comunicare pentru a lua cele mai bune decizii legate de creșterea și educarea copilului, cu respectarea prioritară a interesului superior al acestuia.

În literatura de specialitate¹ s-a expus faptul că aceasta „este o viziune radical diferită de cea cu care ne-a obișnuit Codul familiei: în reglementarea anterioară, desfacerea căsătoriei părinților antrena ipso facto scindarea ocrotirii părintești, în sensul că drepturile părintești reveneau aceluia dintre părinți căruia instanța a încredințat creșterea și educarea copilului, celălalt părinte păstrând prerogativa de a veghea la creșterea, educarea, pregătirea profesională a copilului și de a păstra legături personale cu acesta”.

Din punctul nostru de vedere această modificare legislativă a sosit la momentul oportun, motivat de faptul că, indiferent de evoluția relației dintre soți, aceștia rămân în continuare responsabili de luarea deciziilor referitoare la copil, precum și în privința faptelor prejudiciabile săvârșite de copiii lor, în baza principiului răspunderii civile delictuale, asumată de plin drept și care va fi angajată în sarcina acestora în temeiul legii². În cadrul dispozițiilor art. 487 C.civ.³ se detaliază drepturile și îndatoririle părintești privitoare la persoana minorului. Astfel, în mod chibzuit s-a stabilit că după divorț părinții nu pot pierde drepturi și nici nu își pot reduce sarcinile privitoare la copilul lor minor în mod automat odată cu pronunțarea hotărârii de desfacere a căsătoriei.

Reamintim că instanța de judecată investită cu soluționarea cererii de divorț este cea care va hotărî în funcție de particularitățile cauzei dacă se impune ca autoritatea părintească să fie exercitată în comun de părinți sau contrar regulii enunțate, și anume, de un singur părinte sau de alte persoane. Sub nicio formă maniera de exercitare a autorității părintești nu este lăsată la alegerea discreționară a unuia dintre părinți în detrimentul minorului.

Reiterăm că indiferent de persoana fizică sau juridică ce îndeplinește exigențele autorității părintești, trebuie să se respecte principiul ocrotirii interesului superior al copilului. În doctrină⁴ s-a definit această noțiune drept „o necesitate stringentă în conduita părinților și a autorităților competente de a decide măsuri legate de soarta copilului”.

Alți autori⁵ au notat că acest principiu a dobândit „statut de criteriu primordial în tot ceea ce privește copilul sau are legătură cu copilul – acte juridice, măsuri, decizii, oricine ar

¹ A se vedea (Florian, 2018, p. 357)

² A se vedea (Costache, 2016, p. 145)

³ Conform articolului 487 C.civ.: „părinții au dreptul și îndatorirea de a crește copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, psihică și intelectuală, de educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit propriilor lor convingeri, însușirilor și nevoilor copilului ei sunt datorii să dea copilului orientarea și sfaturile necesare exercitării corespunzătoare a drepturilor pe care legea le recunoaște acestuia”.

⁴ A se vedea (Florea & Florea, 2019, p. 15)

⁵ A se vedea (Bratu, 2018, p. 128)

fi autorul, părinții, un ocrotitor legal, o autoritate administrativă ori judiciară – odată cu proclamarea oficială a drepturilor copilului prin ratificarea de către țara noastră a Convenției ONU cu privire la drepturile copilului”.

Astfel, în cauzele privind minorii, judecătorul se lasă ghidat de principiul interesului superior al copilului. Acest principiu este notat în dispozițiile Codului civil, care stipulează la art. 263 alin. (1) că „*orice măsură privitoare la copil, indiferent de autorul ei, trebuie să fie luată cu respectarea interesului superior al copilului*”.

Similar, Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului prevede în dispozițiile art. 2 alin. (1) că: „*prezenta lege, orice alte reglementări adoptate în domeniul respectării și promovării drepturilor copilului, precum și orice act juridic emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu se subordonează cu prioritate principiului interesului superior al copilului*”.

În opinia noastră se poate garanta respectarea acestui principiu fundamental în măsura în care toate acțiunile și deciziile legate de viața unui copil sunt adaptate personalității sale pentru a se asigura dezvoltarea sa echilibrată și dacă au ca finalitate bunăstarea minorului.

2.2 Excepția exercitării autorității părintești de către alte rude

Pe de altă parte, există situații ce reclamă o intervenție fermă a instanței de judecată de a decide că exercitarea autorității părintești se va realiza pe viitor de către alte persoane. Astfel, judecătorul va stabili această măsură în mod excepțional, analizând riguros circumstanțele cauzei deduse judecării, totdeauna preocupat de binele copilului.

Se cuvine să evidențiem că principala reglementare ce permite ca autoritatea părintească să fie exercitată de alte persoane este reprezentată de teza I a art. 399 C.civ.: „*în mod excepțional, instanța de tutelă poate hotărî plasamentul copilului la o rudă sau la o altă familie ori persoană, cu consimțământul acestora, sau într-o instituție de ocrotire*”.

Din studiul articolului amintit mai sus se poate constata că trebuie îndeplinite două condiții pentru ca judecătorul să pronunțe o soluție de exercitare a autorității părintești de alte rude, și anume, să existe o situație excepțională ce impune luarea acestei măsuri, respectiv, să existe consimțământul exprimat al persoanei ce urmează a-și asuma acest rol.

Semnalăm faptul că legiuitorul nu a prevăzut în sediul reglementării în ce ipoteze se dispune o astfel de măsură, ci, a notat doar că aceasta are caracter excepțional. De aceea, în astfel de cauze civile în care se dispută situația juridică a unui minor, judecătorul urmează a aprecia în funcție de particularitățile fiecărei spețe,

asigurându-se de fiecare dată că se respectă principiul interesului superior al copilului.

Cu referire la acest aspect, suntem de părere că pot fi avute în vedere, prin analogie, dispozițiile legii speciale, care în art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului¹ enumeră unele dintre situațiile de excepție în care se poate dispune ca autoritatea părintească să fie exercitată exclusiv de un singur părinte.

Suntem în asentimentul doctrinei juridice² ce a apreciat că această măsură excepțională ar putea fi luată în caz de „neglijență manifestă a părinților față de copii, violență față de aceștia, conduită imorală”.

Pentru luarea unei asemenea soluții extreme, instanța de judecată³ a reținut în considerentele sentinței pronunțate că „în cauză a fost evidențiată împrejurarea că tatăl minorului nu participă la creșterea fiului său și nu menține legăturile personale cu acesta, minorul fiind crescut și îngrijit în exclusivitate de către bunica maternă, a cărei unică autoritate și apartenență o recunoaște, întrucât doar aceasta i-a asigurat condițiile materiale și morale pentru o dezvoltare armonioasă, formând convingerea instanței că exercitarea autorității părintești de către părât, în calitate de tată, ar fi contrară principiului interesului superior al copilului, și că există motive întemeiate pentru stabilirea unei măsuri de excepție, respectiv ca autoritatea părintească să fie exercitată de către bunica maternă”.

Astfel, s-ar putea avea în vedere nu doar o lipsă totală de implicare în creșterea și educarea propriului copil, ci, chiar un comportament apt de a pune în pericol interesele acestuia care, în diferite situații urgente, cum ar fi cele cu caracter medical, având nevoie de acordul parental, s-ar afla în imposibilitatea sau vădita dificultate de a obține acest acord.

În același timp, persoana care va exercita pe viitor autoritatea părintească trebuie să prezinte garanții că se va ocupa corespunzător de copil. În practică⁴, observăm că s-a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege în situația în care „mătușa

¹ Art. 36 alin. (7) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului reglementează că: „Se consideră motive întemeiate pentru ca instanța să decidă ca autoritatea părintească să se exercite de către un singur părinte alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri a celuilalt părinte, violența față de copil sau față de celălalt părinte, condamnările pentru infracțiuni de trafic de persoane, trafic de droguri, infracțiuni cu privire la viața sexuală, infracțiuni de violență, precum și orice alt motiv legat de riscurile pentru copil, care ar deriva din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești”.

² A se vedea (Baias, Chelaru, Constantinovici, Macovei, 2014)

³ În acest sens, a se vedea Sentința civilă nr. 5530/2022 din 29.07.2022 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 6222d239g (<https://www.rejust.ro/juris/6222d239g>), site consultat la data de 22.03.2024.

⁴ În acest sens, a se vedea Sentința civilă nr. 2505/2023 din 10.05.2023 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ ee339846e (<https://www.rejust.ro/juris/ee339846e>), site consultat la data de 22.03.2024.

paternă, care de altfel a și exercitat în fapt drepturile și obligațiile cuprinse în autoritatea părintească, ocupându-se de creșterea și educarea minorei într-un mod impecabil, în măsura posibilităților financiare de care aceasta dispune, activitate ce a permis copilului minor să nu simtă lipsa îngrijirii materne și care a înlăturat eventuala apariție a unor traume ce ar fi putut afecta emoțional copilul minor”.

Îmbrățișăm punctul de vedere al instanței de judecată¹ care a reținut cu ocazia pronunțării unei soluții de exercitare a autorității părintești de către alte persoane că *„trebuie să se constate că exercitarea autorității părintești de către părinți nu este în interesul superior al minorului, simplul atașament al minorului față de alte persoane precum și atașamentul acestora față de minor nu constituie motive suficiente”.*

De altfel, persoana ce urmează a exercita autoritatea părintească trebuie să exprime în fața instanței în scris sau verbal angajamentul ferm că înțelege și că își asumă responsabilitatea creșterii copilului.

Un alt aspect examinat de judecător este dacă ruda minorului deține o locuință corespunzătoare unui trai decent, dacă este compartimentată și mobilată de o manieră să asigure dezvoltarea armonioasă a copilului. Mijlocul prin care se obțin aceste informații este reprezentat de efectuarea unei anchete psihosociale la domiciliul acestei rude.

În plus, observăm că în cadrul art. 399 teza a II-a C.civ. legiuitorul a reglementat că *„aceste persoane exercită drepturile și îndatoririle care revin părinților cu privire la persoana copilului”.* Cu alte cuvinte, se poate evidenția că în cazul în care o rudă va exercita autoritatea părintească, aceasta nu va exercita și drepturile cu privire la bunurile copilului.

În continuare, merită amintit că în baza art. 484 C.civ., autoritatea părintească este determinată în timp, deoarece, *„se exercită până la data când copilul dobândește capacitate deplină de exercițiu”.* Astfel, noul Cod civil prevede expres cazurile în care se sfârșește autoritatea părintească, și anume, la împlinirea vârstei de 18 ani (art. 32 C.civ.), când minorul se căsătorește (art. 39 C.civ.) sau când instanța de tutelă îi recunoaște capacitate de exercițiu anticipată (art. 40 C.civ.).

Un alt aspect important de precizat este faptul că în cauzele ce au ca obiect situația juridică a unui minor, nu există impedimente ca ulterior, în măsura în care apar circumstanțe noi și interesul superior al copilului o impune, să se dispună modificarea măsurilor luate printr-o sentință judecătorească.

¹ În acest sens, a se vedea Sentința civilă nr. 6024/2022 din 07.09.2022 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 599g3e9gd (<https://www.rejust.ro/juris/599g3e9gd>), site consultat la data de 22.03.2024.

Legiuitorul a prevăzut expres această soluție în cadrul art. 403 C.civ. în maniera următoare: „În cazul schimbării împrejurărilor, instanța de tutelă poate modifica măsurile cu privire la drepturile și îndatoririle părinților divorțați față de copiii lor minori, la cererea oricărui dintre părinți sau a unui alt membru de familie, a copilului, a instituției de ocrotire, a instituției publice specializate pentru protecția copilului sau a procurorului”.

Cu titlu de exemplu, în practica judiciară¹ s-a admis cererea de chemare în judecată prin care mătușa paternă a preluat exercitarea autorității părintești, reținându-se că „din probele administrate în cauză, că pârâta prezintă un risc real pentru dezvoltarea minorei, aceasta nefiind în măsură să asigure cele necesare pentru creșterea și educarea minorei”. Instanța a avut în vedere la pronunțarea hotărârii, printre altele, deteriorarea stării psihice a mamei care avea o credință exacerbată în divinitate, considerând că există „un complot la nivelul societății pentru dezbinarea familiei, că este o lucrare a diavolului”, corelată cu faptul că își creștea copilul în condiții insalubre și fără o alimentație corespunzătoare.

Cu o altă ocazie, un complet de judecată² a decis exercitarea autorității părintești în mod exclusiv de către mamă, urmare a modificării măsurilor dispuse anterior printr-o hotărâre judecătorească, cu motivarea că „în situația în care unul dintre părinți își exercită în mod abuziv drepturile părintești, cu intenția evidentă de a șicana celălalt părinte și de a-l sancționa pentru că nu a acționat în sensul dorit de acesta, exercițiul comun al autorității părintești nu poate fi apreciat ca fiind în beneficiul copilului, întrucât, ar menține starea conflictuală și șicanatorie dintre părți, în detrimentul evident al interesului superior al copilului”.

Pe cale de consecință, putem adăuga faptul că scopul reglementării atât a posibilității ca autoritatea părintească să fie exercitată de o rudă, cât și a modificării ulterioare a măsurilor luate cu privire la copil, este de a se asigura îndeplinirea nevoii de dezvoltare fizică și emoțională a minorului, într-un mediu stabil, de care a fost privat alături de părinți.

Un alt principiu important în materia ocrotirii minorului este reprezentat de ascultarea copilului în procedurile administrative și judiciare, în mod obligatoriu, dacă a împlinit vârsta de 10 ani, respectiv, în mod facultativ dacă acesta are o vârstă mai mică de 10 ani. Expunem faptul că acest principiu este reglementat atât în cadrul art. 264 C.civ., cât și în cuprinsul art. 29 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, în termeni asemănători.

¹ A se vedea Sentința civilă nr. 10685/2022 din 12.09.2022 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, cod RJ eee3g782g (<https://www.rejust.ro/juris/eee3g782g>), site consultat la data de 22.03.2024;

² În acest sens, a se vedea Sentința civilă nr. 4134/2023 din 26.09.2023 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 985d3596d (<https://www.rejust.ro/juris/985d3596d>), site consultat la data de 22.03.2024.

Apreciem că în soluționarea litigiilor civile ce au ca obiect exercitarea autorității părintești de către o rudă, ascultarea minorului reprezintă un instrument util pus la îndemâna judecătorului. Astfel, se creează cadrul legal prin care instanța de judecată, pe de-o parte, verifică dacă există o împrejurare de excepție ce va atrage aplicarea art. 399 C.civ., iar pe de altă parte, poate oferi minorului informații adaptate nivelului său de înțelegere legate de situația sa.

Nu de puține ori, opinia copiilor ascultați ajută instanța de judecată la luarea unei hotărâri juste, în contextul coroborării acesteia cu întregul ansamblu probator administrat în cauză. În acest sens, înțelegem să redăm din practica judiciară¹: „toate cele anterior indicate descriu un context defavorabil pentru dezvoltarea armonioasă a minorei, impunându-se înlăturarea mamei din viața minorei, solicitare, de altfel, venită nu doar din partea reclamantei, ci și a minorei înseși, care, cu ocazia ascultării sale de către instanță, a solicitat în mod expres să locuiască alături de mătușă, care să aibă grijă de ea”.

3. Concluzii

Pentru aceste considerente, socotim că în caz de abandon părintesc era necesar a se legifera o soluție derogatorie de la regula exercitării autorității părintești de către părinți, pentru ca alte persoane din familia extinsă să poată crește și educa un minor până la vârsta majoratului.

Astfel, în funcție de starea de fapt reclamată, judecătorul va analiza temeinic luarea acestei măsuri excepționale și va admite cererea de chemare în judecată formulată, doar în măsura în care exercitarea autorității părintești de către o rudă este aptă să acorde protecție copilului, lipsit de îngrijirea părinților.

Relevant este ca minorul față de care s-a luat măsura exercitării autorității părintești de către o rudă să crească într-un spațiu adaptat nevoilor sale, alături de o persoană preocupată de binele său, pentru a deveni un adult echilibrat emoțional, cu depășirea traumei suferite în copilărie.

De lege ferenda expunem că față de obiectul cauzei s-ar impune ca judecătorul să procedeze la ascultarea copilului în mod obligatoriu indiferent de vârsta acestuia, pentru că în acel interval de timp dedicat acestei activități, poate percepe prin propriile simțuri starea copilului, ar putea afla detalii valoroase despre relația dintre părțile implicate în dosar și l-ar ajuta la formarea convingerii, dacă se impune într-adevăr luarea respectivei soluții.

¹ A se vedea Sentința civilă nr. 10685/2022 din 12.09.2022 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, cod RJ eee3g782g (<https://www.rejust.ro/juris/eee3g782g>), site consultat la data de 22.03.2024.

De asemenea, se propune ca în situația în care autoritatea părintească urmează a fi exercitată de o rudă, să se instituie obligativitatea participării la cel puțin o ședință de consiliere psihologică efectuată în cabinetul unui specialist, pentru ca persoana și minorul ce vor locui împreună să aibă șansa de a primi recomandări cu privire la buna gestionare a schimbărilor survenite și preîntâmpinarea apariției unor eventuale conflicte.

4. Bibliografie

4.1. Tratate, cursuri, monografii

Avram M. (2022). *Drept civil. Familia*. București: Hamangiu

Baias F. A., Chelaru E., Constantinovici R., Macovei I. (2014). *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*. București: C.H. Beck

Bratu D. D. (2018). *Familia în dreptul intern și internațional*. București: Hamangiu

Costache M.P., Cornea V., Daghe N. A. (2021). *Contemporary Paradigms of Labor Migration and the Solution of Parental Authority Delegation*, Revista "Perspectives of Law and Public Administration" Volume 10, Issue 3, December 2021, București: International Academic Publisher, pp. 258-266

Costache M.P. (2016). *Răspunderea civilă delictuală pentru fapta altei persoane*. București: Pro Universitaria

Florea B., Florea V. T. (2019). *Dreptul familiei și actele de stare civilă*. București: Hamangiu

Florian E. (2018). *Dreptul familiei. Căsătoria. Regimuri matrimoniale*. București: C.H. Beck

Gavrilescu A. G. (2011). *Drepturile și obligațiile părintești. Drept român și drept comparat* București: Universul Juridic

D. Lupașcu D., Crăciunescu C. M. (2021). *Dreptul familiei*. București: Universul Juridic

4.2. Legislație

Legea nr. 287/2009 privind Codul civil

Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

4.3. Jurisprudență

Sentința civilă nr. 5530/2022 din 29.07.2022 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 6222d239g (<https://www.rejust.ro/juris/6222d239g>), site consultat la data de 22.03.2024

Sentința civilă nr. 2505/2023 din 10.05.2023 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ ee339846e (<https://www.rejust.ro/juris/ee339846e>), site consultat la data de 22.03.2024

Sentința civilă nr. 6024/2022 din 07.09.2022 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 599g3e9gd (<https://www.rejust.ro/juris/599g3e9gd>), site consultat la data de 22.03.2024

Sentița civilă nr. 10685/2022 din 12.09.2022 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, cod RJ eee3g782g (<https://www.rejust.ro/juris/eee3g782g>), site consultat la data de 22.03.2024

Sentița civilă nr. 4134/2023 din 26.09.2023 pronunțată de Judecătoria Galați, cod RJ 985d3596d (<https://www.rejust.ro/juris/985d3596d>), site consultat la data de 22.03.2024